

MOLNÁR VILMOS

Immaculata nővér

*„Ami pedig az alakját illeti, ki tagadhatná,
hogy a testes modellek minden más gyárt-
mányt messze felülmúlnak?”*

*(Richard Halliburton: Újra felfedeztem
Dél-Amerikát)*

Immaculata nővérrel írni kényszer, épp olyan kínzó és fáradságos, mint amilyen a vele való barátkozás volt, ugyanakkor épp olyan nehéz is ellenállni ennek a kényszernek, akárcsak a vele való barátkozásnak. Akik megismerkedtek vele, vallották: Immaculata nővér már a legelső pillanattól igen ellenszenvesnek bizonyult számukra, és az maradt továbbiakban is. Sajátos varázsának hatása alól mégsem tudtak szabadulni, és továbbra is fenntartották vele a kapcsolatot. Immaculata nővér gyűlöletesen viselkedett mindenkivel, ilyen szempontból csak kevesekkel és kevés-szer tett kivételt, a kivételezettek ezért a többiek-nél is jobban idegenkedtek tőle, és még inkább keresték a barátságát.

Immaculata nővér nagyon tisztán tudott gyűlölni, minden leplezgetés vagy számító visszafojtás nélkül, és ami furcsa, néha minden belátható ok nélkül; Immaculata nővér gyűlöletéhez olyan természetesen lehetett társítani a tisztaság fogalmát, mint a tűzhez, mint a frissen hullott hóhoz, mint a nagyon éles fájdalomhoz, néha úgy tűnt, hogy Immaculata nővér elfogadhatóvá tudja tenni a gyűlöletet mint az emberekhez való viszonyulás egyetlen igazán becsületes és őszinte formáját.

Immaculata nővér gyűlölete tiszta volt és talán tisztító is.

Számba véve Immaculata nővér tulajdonságait, mindenekelőtt mégis a kövérségről kell szólni; mint lényének, igen: lényének, nemcsak fizikumának, legszembetűnőbb sajátosságáról. Immaculata nővérnek létformája volt a kövérség, kövérség nélkül nemigen lehetett volna elképzelni Immaculata nővért, s talán a kövérséget sem Immaculata nővér nélkül. Immaculata nővér külalakja igényelte, kikövetelte magának a terjedelmes vagy még inkább a terebélyes jelzőt, évszázados tölgyek és régi régi diófák jelzőjét, az egyetlen jelzőt, amely kellőképpen át tudta fogni tárgyát, amely mellé rendeltetett. A kövér és nehézkes Immaculata nővér lemondó öngúnyjal néha arra gondolt, hogy alkatának minden nehézsége ellenére, sőt, talán éppen azért, van benne valami könnyed és légies (a végletek találkozása). Immaculata nővérben egész jól kifejlődött a gúny és az öngúny képessége, meglehet erre a külvilág és önmaga elviseléséhez nagy szüksége is volt, egyébként a fenti gondolat a végletek találkozásáról többnyire telefonfülkében szokott eszébe jutni. A kövér és nehézkes Immaculata nővér légiessége olyankor vált igazán nyilvánvalóvá, ha telefonálás céljából éppen egy telefonfülkében tartózkodott, ilyenkor olybá lett, mint a gázok: betöltötte a rendelkezésére álló teret. Kövérsége az embereket meglepte, sőt, meghökkentette, de nem zavarta. Immaculata nővér kövérsége Immaculata nővéren kívül senkit sem zavart.

Fura módon Immaculata nővér néha szinte élvezte saját testének óriási méreteit, például ha lustálkodás céljából elterült az ágyon. Ilyenkor egyenként végigszemlélte hatalmas tagjait, iszonyodó csendes borzongással, ahogy a szörnyűszülötteket szokta nézni a múzeumban, borzalommal, és mégis képtelenül arra, hogy a különös, mazochista kéjt nyújtó látványtól elszakadjon. Ha egyedül volt egy tükör előtt, sokáig figyelte azt az illetőt, aki ilyenkor vele szemben állt, és aki annyira hangsúlyosan volt jelen a három dimenzió mindenikében, hogy Immaculata nővérnek, aki nagyon szerette és értékelte a dolgok könnyed és kecses előfordulási formáját, önkéntelenül is a vulgáris kifejezés jutott eszébe róla.

Azt sem lehet mondani Immaculata nővérről, hogy tehetetlenül elengedte volna magát, vitalitása közismert volt, és nem képezhette vita tárgyát, főleg fiatalabb korában fejtett ki komoly és céltudatos aktivitást, ami természetes, s ennek az aktivitásnak jelentékeny része önnön külsőjének megváltoztatására irányult. Túlságosan szerette a törekeny és szilfid formákat. Mint az ókori görög sorstragédiák hősnői úgy vívta Immaculata nővér egyedül és titokban, némán és elkeseredetten harcát a kikerülhetetlen ellen, saját kövérsége ellen, de a szigorú diéta vagy a rend-

szeres kocogás, az egymás után szívott cigaretták vagy az intenzív jógázás itt mind csődöt mondott, hatástalan, felszínes és olcsó mágiának bizonyult az igazi nagy varázsló, a végtet ellenében, melynek Immaculata nővér esetében hormonzavar volt a neve.

Az ellenszenves és kiállhatatlan Immaculata nővér körül mindig sokan forgolódtak, és minél többen forgolódtak körülötte, annál inkább egyedül érezte magát mert úgy látta, hogy az emberek nem is körülötte, hanem egymás körül forgolódnak, pontosabban az emberek *egymás körül forgolódnak körülötte*, vagyis ő csak ürügy, ami talán igaz is volt, és ha éppen senki sem forgolódott körülötte, mert Immaculata nővér éppen megint kirúgott mindenkit, akkor is egyedül érezte magát, akkor még inkább egyedül érezte magát, mert rájött, hogy a semminél az is jobb, ha az emberek körülötte forgolódnak egymás körül, és akkor persze Immaculata nővér újra elment mindenkihez, no nem azért, hogy megkövesse őket, csak azért, hogy szóljon egy pár kedves szót. Immaculata nővér, ha akart, meglepően kedves tudott lenni, és vicces volt látni azt is, hogy az emberek mennyire nem tudnak ellenállni az ellenszenves és kiállhatatlan Immaculata nővérnek, és akkor az emberek egy darabig, amíg újra ki nem rúgta őket Immaculata nővér, újra ott forgolódtak egymás körül Immaculata nővér körül, és akkor Immaculata nővér megint még inkább egyedül érezte magát közöttük, annyira, hogy végül már abban sem volt biztos, azt akarja-e igazán, hogy az emberek ne egymás körül forgolódjanak körülötte, hanem kizárólag csak körülötte forgolódjon mindenki, vagy pedig egyszerűen csak azt szeretné, hogy vegye el már végre valaki feleségül.

Immaculata nővér akkoriban már harminc körül járt, és híresen józan ítélőképességének ellenére, s a lényére annyira jellemző ridegség és fagyosság dacára, vadul és esztelenül férjhez akart menni.

Immaculata nővér fiatalabb korában még megengedte magának azt a luxust, hogy különbséget tegyen az emberek között bizonyos általa felállított normák szerint, és meg kell adni, hogy ezek a normák akkoriban nagyon szigorúak voltak, igényes és finom ízlésre vallottak. Ennek megfelelően megcsinálta azt is, hogy szerelemre gyulladt társaságának egyik-másik tagja iránt, és megpróbált közeledni a kiválasztott személyhez, ha már az nem közeledett hozzá. Immaculata nővérnek ezt követően rá kellett jönnie arra, hogy Immaculata nővér maga köré gyűjthet sok és sokféle embert, de igazán egyikhez sem közeledhet, ha nem akarja, hogy az il-

lető azonnal és végérvényesen eltávolodjon tőle. Ilyen esetek után magára maradván, elnézegette különféle ruhadarabjait, amelyek többnyire szanaszét heverték a la-kásban, mert minek vagy kinek is lettek volna helyükre téve, és hosszan elmerengett azon, hogy mennyire különböznek ezek más emberek ruhadarabjaitól, egészen addig, míg valami egészen más eszébe nem jutott róluk; tekintélyes méretű bugyijáról például egy ejtőernyő, és ez egyáltalán nem volt mulatságos, Immaculata nővérnek legalábbis nem.

Eljött az is, amikor az utálatos természetű Immaculata nővér időről-időre már válogatás nélkül mindenféle embereket befogadott a lakásába, ezek aztán egy darabig ott laktak és ott étkeztek *vele*, megosztották állandó pénzügyi gondjaikat és speciális lelki nyavajáikat *vele*, mindenféle marhaságban reménykedtek és különböző kivihetetlen terveket szőttek *vele*, az élelmesebbje megpróbált meleg téli gyapjúzoknit köttetni *vele*, ott aludtak nála, de nem aludtak *vele*, végül így vagy úgy mind vissza-éltek a bizalmával és csúnyán viselkedtek *vele*, és nem voltak hajlandóak házasságra lépni *vele*, mire Immaculata nővér hábozás nélkül kirúgta *őket*.

Mint a Willendorfi Vénusz kőbe, úgy volt Immaculata nővér bezárva testi mivoltába, párnányi hús és zsírrétegek közé, melyek öles zárda-falként védték őt, öles zárda-falagnál is biztosabban, mert a falon át utat talál a mohó férfivágy, de hogyan találjon utat Immaculata nővérhez a vágy, ha meg sem születhetett? Testének ormóttlan klastromában, örökös klauzurában és örökös klauszrofóbiában, ott élt Immaculata nővér, és nem láthatta és nem ismerhette senki azt a szerelemre termett és szerelemre éhes, karcsú és légies klarisszát, aki e falak mögött tartózkodott.

Immaculata nővérhez látogatóba menni néhány üveg vörös borral illett, amit az ember úgy nyújthatott át neki némely szépen megválogatott szó kíséretében, mint egy csokor-harmatos ibolyát, és úgy is fogadták az illetőtől, cserében pedig biztosan számíthatott pár pohár vodkára. Immaculata nővér házában az volt a szokás, hogy Immaculata nővér vörös bort, a vendégek pedig vodkát ittak, ezt persze csak addig, amíg ki nem ürültek az első üveg vodkák, és sok hiányzott már a vörös borból is, mert azután többnyire cseréltek, majd visszacseréltek, hogy később újra cserélhessenek, a vendégek a végére általában berúgtak, de ebben nem volt semmi botrányos, mert addigra már Immaculata nővér is istentelenül leszopta magát. Azokban az években egyfolytában nehéz őszi esők estek, furcsa volt, hogy egész őszen, de még télen, sőt, tavasszal és nyáron is ne-

héz őszi esők esnek, és a következő évben megint, az emberek azonban a vizes időkben átázva-átfázva és borús hangulatban elmentek Immaculata nővérhez, ahol várta őket Immaculata nővér és a vodka, s e kettőtől csodálatos mód egy időre oszlani kezdtek a felhők, és kissé kiderült, és ha jól viselték magukat az emberek Immaculata nővérnél, akkor még esetleg gitárzenét is hallgathattak, közben pedig gondolatban elmehettek kirándulni az örökösen napsütötte Számosz szigetére, esetleg Mallorcára vagy Menorcára, kinek-kinek tetszése szerint.

Immaculata nővér gitárja többnyire a falon lógott, egy nagy kétszáz-as szegen. A nagy kétszáz-as szegre akasztva még egész csomó nőies apróság is helyet talált, tűspárna mindenféle méretű tűvel, különböző színű szalagok, kagylókból és kerámia-golyókból álló használaton kívüli gyöngysorok. Mindezek a gitár fölött függtek, és ülhettek ott egész nyugodtan, mert csak igen ritkán fenyegette őket az a veszély, hogy a gitár használatba vételével megzavarják nyugalmaikat. És Immaculata nővér életében ezek a ritka pillanatok is egyre ritkultak.

Pedig ha azt vesszük, Immaculata nővér igen szépen tudott gitározni, és a hangja is, amikor énekelt, szerfölött kellemesnek volt mondható.

Immaculata nővér is buzgón úzte a mindenkori vénlányok örök sportját: nagy hozzáértéssel és sokat kötögetett. De Immaculata nővérnél a kötés is, mint egyébként minden, amit csinált, különbözött attól, ahogy mások csinálják. Immaculata nővér úgy kötött, ahogy más fest vagy zenét szerez, az általa kötött sapkáknak és sálaknak, pulóvereknek és meleg téli gyapjúzokniknak témájuk és címük volt. Kíváncsiságnak meg Félelemnek, Nagy Összeveszésnek meg Jóskának hívta őket. Immaculata nővér igazi és elképzelt szerelmeket kötött meg, barátokat és utált személyeket, a minden reggeli felkelést és munkába menést; a megkötött darabokat aztán többnyire lebontotta és újrakötötte, volt már olyan Első Szerelm is, amelyikből némi narancssárga és szürke fonal hozzáadásával Utazás Afrikában Tevén lett. Ismerősei, miközben saját szavaiktól meg némi vodkától megrészegülten örült elméleteket fejtegettek nála, gyakran fel szólítottak, hogy állnának fel, és ezt követően méret vétetett róluk.

Immaculata nővér különböző számú és méretű kötőtűivel, műszálfonalból vagy tiszta gyapjúból, sima és fordított sorokkal, egy vagy több színben sokszor és sokféleképpen megpróbált újrakötni saját életét, ismerősei életeit, belekötve azt is, ami szerinte ezekből az életekből kimaradt, holott nem lett volna szabad kimaradnia...

Immaculata nővér szeszélyes volt és kiszámíthatatlan, mint a Gondviselés maga, mikor azt hihette volna valaki, hogy a legjobban van vele, akkor volt a legtöbb esélye arra, hogy kirúgják tőle, és egyáltalán, ezek a kirúgások annyira napirenden voltak nála, hogy ismerősei és barátai mindig vagy éppen kirúgattatásuk előtt, vagy éppen kirúgattatásuk után álltak, ezzel akár mérni is lehetett volna az időt, mint az Ókori görögök az olimpiák rendezésével. Az ember lehetett illedelmes és tisztelettudó, ami különben Immaculata nővérnél nem számított feltétlenül jó pontnak, és akkor is fel lehetett készülvé arra, hogy pillanatokon belül el kell hagynia a lakást, ami ki tudja miért, mindenkinek nehezebbre esett, de lehetett szándékosan rosszindulatú és tehetett mindenféle sértő célzást és megjegyzést Immaculata nővér külalakjára és természetére vonatkozóan, egy végérvényes nagy kirúgatás reményében, amellyel végre majd megszakad az a kízó és mégis vonzó, de mindenképpen tisztázatlan és tisztázhatatlan kapcsolat, amely az illetőt, mint mindenkit, Immaculata nővérhez fűzte –, mire cserébe, viszonzásul egy igazán kedves mosolyt, egy pár vállveregetést és esetleg némi vodkát kapott Immaculata nővértől. De lehetett ez fordítva is, előre soha nem lehetett megmondani, és sokan és sokszor feltették a kérdést magukban, hogy Immaculata nővér vajon meg tudná-e előre mondani, meglehet, ő sem.

Immaculata nővérnél nem számított senki és semmi, csak Immaculata nővér, és ez az egyébként visszataszító tény láthatólag nagy vonzást gyakorolt az emberekre.

Azt a kérdést is sokan feltették magukban – Immaculata nővér személye állandóan foglalkoztatta ismerőseit, testének és egyéniségének súlyával nyomasztóan és ugyanakkor izgatóan mintegy ránehezedett gondolatvilágukra –, hogy Immaculata nővér természete azért olyan-e, amilyen, mert külalakja is olyan, amilyen, vagy pedig azért van a méreteivel annyira hangsúlyosan jelen ebben az anyagi világban, mert ilyen természet mellett nem is lehetne másként. Ezzel kapcsolatban egyesek hajlamosak voltak az idealizmus álláspontjára helyezkedni, és a szellem elsőbbségét, meghatározó voltát hirdették.

Immaculata nővérnek néha úgy tűnt, hogy nem is az alakjával van baj, hanem csak azzal, hogy nem a neki megfelelő környezetben élhet. Nagyon lehetetlen dolog az, ha az embernek nap mint nap alakjához képest szűk szobákban mindenféle bútordarabok éles sarkai között kell át-meg visszapréselnie magát, és ettől egyre inkább úgy érzi, hogy csapdába került. Persze kimehet az utcákra, a terekre, a mezőkre, de örökké ott sem lehet ülni, és különben is, fárasztó számára ez az egész szárazföldi

lét, a gyaloglás, mikor minden lépésnél reng mindene, és utánakiabálnak a gyerekek, ő pedig egy percig sem feledkezhet meg idegen és furcsa testéről, amely születése pillanatától ráakaszkodott, épp órá. Ilyenkor vágyakozva gondolt a bálnákra, e köztudottan nagy testű tengeri emlősökre. Álmában néha látta magát bálnaként, amint gyors iramban hasítja, szeli a vizet a világóceán végtelen térségeiben és időről-időre nagyot csapva vitorlányi vízszintes farkával lemerül az ismeretlen mélységekbe, majd utána méltóságteljesen és diadalmason előbukkan, feltör a súlyos zöld vízrétegek alól és légzőlyukából gejzírnyi vízoszlopot fújva, győzedelmesen és tonnáihoz képest meglepő kecsességgel feldobja magát, felugrik, magasan ki a vízből, messze fel a mély kék ég felé, a fodros fehér felhők felé, a Nap felé, miközben olivazöld testéről ködszerű vízpermet szóródik szét, ragyog a szivárvány minden színében, és körülveszi őt, mint egy glória.

Immaculata nővér hangsúlyosan volt jelen a világban. Saját magát figyelve rájött, hogy ilyen eltúlzott testtel bármit tesz is az ember, sokkal kifejezettebben teheti, mintha holmi nyápic, vézna alak tenné. Úgy vette észre, hogy ez néha még mulattató is lehet és furcsa elégtételt nyújt. Immaculata nővér nem egyszerűen evett, hanem töltekezett, nem az illemhelyet kereste fel, hanem ürítkezett, és ha két ujját szájába dugva füttyentett, megállt a vonat. Leginkább azonban aludni tudott, és szeretett is aludni, valahogy ilyen fizikum és ilyen természet mellett több alváásra volt szüksége, mint másnak, tény, hogy ha nem aludt eleget, még annyira sem tudta elviselni az embereket és az egyedüllétet, mint amennyire különben elviselte, ilyenkor különösen ingerlékeny volt, mint egy éhes oroszlán, és egyáltalán, Immaculata nővérben volt valami hímoroszlánszerű, ami esetleg előnyére válhatott volna egy hadvezérnek vagy államférfiúnak, netalán egy futballbírónak, de semmi esetre sem egy többé-kevésbé fiatal nőnek. Ha tehetne volna, délig fel sem kel, de persze nem tehetette, Immaculata nővér hétre munkába járt, ráadásul még jóval korábban fel kellett kelnie, mert Immaculata nővér ingázott, igen férfias foglalkozása volt, erdészmérnökként dolgozott egy fakitermelési vállalatnál, ám ha fel is kelt már jóval hét előtt, délig nemigen ébredt fel igazán, és ilyenkor az emberben óhatatlanul feltevődött a kérdés: vajon a testsúly mennyisége és az alváshoz szükséges idő hossza nem áll-e egymással egyenes arányban?

Hormonzavarán kívül, amelyből legyőzhetetlen kövérsége származott, Immaculata nővérben duzzadt, buzogott az egészség, így bármennyire is egyedül érezte magát, és bármennyire is el volt keseredve, az emberek akkor is képtelenek voltak igazi megértést tanúsítani iránta,

mert hogyan szánjon az ember olyan valakit, aki legnagyobb bűjában, teljes elanyátlanodottságában is félelmetes erejű pofonokat képes osztogatni, mint ahogy azt Immaculata nővér nemegyszer megtette.

Meglehet, hogy máshol már régóta használták, de ismerőseivel ő ismertette meg és tette közöttük közhasználatúvá a spéci szót, a klasszikus és akadémikus hangzású speciális kifejezés eme farmernadrágos rokonát. Használták aztán nyakrafőre, míg teljesen el nem koptatták, végül már semmi érdekes nem volt benne. Ha viszont Immaculata nővér mondta ki – de nem használta túl gyakran – határozottan úgy hatott, mintha akkor hallaná mindenki először, határozottan volt benne valami *spéci*.

Wilhelm Hauff: A gólyakalifa története. Ez volt Immaculata nővér legkedvesebb meséje, amelyről nemigen beszélt senkinek. Nagyon sokszor elolvasta és újraolvasta, s amíg olvasta igaz volt a mese, mert amíg olvassák, minden mese igaz, és úgy tűnt, hogy valahol lennie kell számára is egy szónak, egy varázsszónak, amely megszünteti a lidércnyomásos állapotot, amelybe valami szörnyű tévedés folytán kerülhetett, amelyet soha nem tudott megszokni és elfogadni, és amelyről egyszer úgyszólván ki kell derülnön, hogy csak rémálom. Immaculata nővér szerette a meséket, az idő múlásának ezt az ősi formáját, mivel Immaculata nővér számára sosem múlt elég gyorsan az idő. Immaculata nővér főként az olyan meséket szerette, amelyekbe bezárlhat az ember, mint egy transzkontinentális expresszvonatba, hogy aztán robogjon, megállás nélkül, amíg csak el nem fogynak a sínek, az olyan meséket, amelyekkel gyorsan múlnak a percek, az órák, a napok, az élet, az olyan meséket, amelyekben ha akar, elveszhet az ember, elveszhet és ottmaradhat, hogy többé ne kerüljön elő.

Immaculata nővér elment. Váratlanul ment el, nem találva szükségnek cselekedetét előre bejelenteni, még kevésbé megindokolni vagy magyarázni. Hangsúlyosan ment el, ahogy csak ő mehetett, aki annyira hangsúlyosan volt jelen a világban és ismerősei életében. Végérvényesen ment el, mindvégig fenntartva magának azt a kiváltságot, hogy ő hagyassa ott az embereket, ne azok őt.

Nem lesz nála több gitározene, se kirúgatás, vodka se nagyon, ismerőseiről többé nem vesz méretet, nem mondja spécin a spéci szót. Nagy formátumú emberek távozásukkal nagyobb úrt hagynak maguk után?

Immaculata nővér elment, megtalálta a bűvös szót, és felébredt rémálmából, nem szorítják már smucigul kimért szűk szobák.

Immaculata nővér elment, bálnává változott, ott úszik most valahol a világűr végtelen óceánjaiban, csillogó kozmikus port hagyva maga után nyomdokvízként.

Immaculata nővér elment, megszökött holtbiztos klostromából, kiugrott apáca lett belőle immáron.

Immaculata nővér elment, mítosz lett belőle, különböző számú kötőtűvel és woolmark fonalaival beállt pójtjátékosnak a párkák közé.

Immaculata nővér elment, hogy megszakadjanak azok a furcsa és tisztázatlan kapcsolatok, amelyek ismerőseit hozzá fűzték.

Immaculata nővér elment, hogy ismerőseit végérvényesen magához kösse.

Immaculata nővér elment, mert úgy találta, hogy jelenléte megsokkoltá vált

Immaculata nővér elment, hogy ezentúl hiányával legyen jelen.

Immaculata nővér elment, mert túlságosan szerette a kecses és szilfid formákat.

Immaculata nővér elment, mert a kecses és szilfid formák nem szerették őt.

Távozása előtt férfiismerősei nevetséges és képtelen ultimátumot kaptak tőle, amelyet azonban ismerősei közül senki sem tartott nevetségesnek, képtelennek talán igen. Távozása ekkor még nem volt biztos, férfiismerőseinek az ultimátumra adott válaszáól függött.

Ez volt a legkülönösebb ultimátum, ami valaha is elhangzott. Ismerősei már megszokhatták tőle minden furcsaságát és szeszélyt, de ilyenre még ők sem voltak elkészülve. Csak álltak szótlanná dermedve és nem hittek a fülüknek. A helyzet szabályszerűen kínosnak volt nevezhető. De Immaculata nővér soha nem tartozott azok közé, akik kínosan kerülnek a kínos helyzeteket.

Senki sem hitte volna, hogy ilyen jellegű mondandót ultimátum formájában is lehetséges megfogalmazni, de Immaculata nővér könnyedén eloszlatta ezt az előítéletet. Immaculata nővér ebből az alkalomból még egyszer utoljára tanújelét adta kivételes képességének, ami a furcsa, visszás és otromba szövegek egyszerű, magától értetődő és rokonszenves előadásmódját illeti.

Az eddig elmondottak alapján egyesek talán majd tudni vélik, hogy mit tartalmazott ez az ultimátum. Gondolnak majd valamire. De úgysem az, amire gondolnak. Közel sem járnak.

Az ultimátum elhangzásakor Immaculata nővér férfiismerősei ott álltak Immaculata nővérral szemben, de nem néztek a szemébe, hallgattak makacsul. És ott állt szótlánul Immaculata nővér is, és nézte őket és várakozott...

Képtelen ultimátumát képtelenség volt teljesíteni.